

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh éi khmana
Ziwnosé je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew F.

Šserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu kóbotu w Smolerje; knižiczi šćerjani w Budyšinje a placzi šćiwórtlětnje 1,50 hr. s portom.

Njedželu Łátare.

Psalm 23.

„Łátare — Wjekeleže šo!“ napomina naš džentniška njedžela hrjedž šwjateho póstneho čaža, kiž chce nam Jesuškowe čeršćenje wopominacž dacž a s tym naš tola runje wot wscheho wjekele wotdžeržecž. Šajke wjekele drje šu tu měnjene? My mamy šo wjekeleč nad wěstosežu, šo je Boža luboséž a hnada s nami, nad wumóženjom přes Jesuška, nad našej šćesćizjanšćej wěru.

Čylna wjekele wěra šo tež w tym šlowje wupraja: „Łón Šnjes je mój pastyr.“ To je nam derje snate šlowo. Hacž runje w našim čažu žane stadlo se šwojim pastyrjom wjazh njewidžimy, dha tutón wobras se šwjateho pišma derje snajemy. W starim čažu bě pastyrštwó jara wažne a polne samostwjenja. Wela a pastwišćeža njeběchu hišćeje rosdželene a wěste wobšedžerštwó, ale tón bě bohaty, kiž mějesche wulke stadlo; to mějachu pastyrjo hladačž a šakitacž a wobarnowacž. To njebě lóhko, bě wjele bóle šamo štracšne. Na to Jesus pošajuje: „Łón dobry pastyr wostaji šwoje žiwjenje ša wozh. Šajaty pak, a kiž pastyr njeje, a tež wozh jeho nješku, hdyž widži šo wjelk dže, dha wopusčeži wón wozh a čeršnje, a wjelk špopada a rospřóšči wozh.“ Davit bě šam w mlodoseži s pastyrjom. Wón derje wjedžesche, šćto je dobry pastyr hódny. Wón bě šo s njedwjedžom a s lawom wo šwoje jehnjata bėdžil. Hdyž nětko wscho, šćtož bě we šwojim žiwjenju šhonil, do tuteho šlowa wobšamšuje: „Łón Šnjes je mój pastyr“, dha je to wušnacže jeho wulkeho njelhablageho dowěrienja na Boha, kiž je jeho kóždu čaž

hnadnje wodžil hacž na tón wyšoki ššhodžent, na kotrymž ššoncžnje štejeche; dha je to jeho wěruwušnacže.

Šaj Davit, tak tež wěrzah šćesćizjan pod wjekešym wušnacžom šteji: „Łón Šnjes je mój pastyr.“ Wón šme šo wjekeleč jeho lubosneho šastaranja a wodženja; jeho šylneho šakitanja a jeho šbóžneho towarštwó, kotrež hacž do wěčnosče traje.

Čelene luki a čeršćwa woda, kiž šu šadlu šo pizu a wofšewjenje date, šu njapředy wobras ša te dar, s kotrymž Bóh tych šwojich čeršnje šastara; ša jedž a picže, haj ša wšćitko, šćtož s žiwnosčezi a potrebnosčezi čeršela škuscha, potom pak tež ša te, tak tón Šnjes hlód a lacžnosčž dušče štaja: „Wón wofšewi moju dušču“.

Štajnje je Davit šwoj wšćědny šhleb měl. Ale hdyž bě šo pšehrešćil, dha tež žaneho měra nemějesche tak dolho, hacž šebi wěšty njebě, šo je Bóh jemu hnadnje jeho pšěstupjenje wodał. Jeho dušča žada šebi Boha: „Božo, budž mi hnadny po šwojej dobročzi a šahuš moje hrěchi po šwojej wulkej šćilnosčezi.“ A jeho dušča šo wofšewi: „Derje temu, kotremuž pšěstupjenje je špusčežene, kotremuž hrěch je pšćifřtyh“.

Šam je šo Jesus ša dobroho pastyrja šjewil a s tym nanajrejšćo tutón psalm Davitowy wukładował. Nětk je ta šelena luka ša naš to polo, na kotrež je wón naš dowjedł, mjenujžh šćesćizjanška žyrkej je wšćěmi kublami Božeje hnady a lubosče; nětk je naša čeršćwa woda wšćón tón trošćt, kotryž wón špróžnym a woběžženym duščam pošćežuje. Wón ša šubjenymi wozami dže a je woła. A hdyž jeho hlób škuscha a ša nim du, dha šo šabludžicž a šonz wšćacž njemóža.

Tak dolho hacž ma wozha šwojeho pastyrja pšći šebi abo jeho widži, je derje wukšowana, šamo potom, hdyž tón šwoje

stadlo ras psches czemny dol wjedze. A to je druhdy nusne. Jeniczki pucz k lěpschemu pastwischczju wjedze psches hluboki rostorhanj skalojth dol, do kotrehož so zenje žana pruha Božeho klónczka njenamaka, hdžež pač rubjčnizh a swěr'ata lakaja, kiž maja tam swój wukhow. Tam pastyr' se swojim kizom swoje stadlo hromadže dzerži; tam jo wón na kromje hlubiny i nim schituje; tam wón swój kiz p'checzitwo njepscheczjelej sběha. Tat wón swoje stadlo na nowu selenu lufu wjedze.

Skaf derje snajesche Davit tajke czmowe dolj wot mladosczu kem! Něk so to wscho jemu pschirunanje sežini sa džiwne Bože wudjen'e w jeho žiwjenju. Skaf wjele nush bē jemu hrosylo, tak wjele horja jeho porjehilo, tak wjele stróželow jeho wobdalo! Wjcho bē-sbožownje p'chewinyl, so bē skóncznie na wyšokim s'ho-dženitu stal, kral nad Israelskim ludom, kral nad kralestwo wěry! Pod Božim pschiryczom je derje wukhowany. Njech jeho njepscheczjel nadděhuje, wón so wo to njestara. P'cese wscheje bajoseže ja swjedžen'zy wukhowanym blidom hēdzi. To je khlne dowěr'enje k Bohu.

Schto by ty we swojim žiwjenju s'honil? Schto bē twój kryw a trošcht, hdž bu wscho czmowe na puczju twóeho žiwjenja? Esy sa tym pschichol, tak dobry a nusny je k'ód psches czemny dol sa tebe byl, so by na swonkowym a jnutškowym czlowjeku do přědka pschichol? Esy sa tym pschichol, so Boža kmilnoscz eže njepu'chēzi, ale so sa tobu dže, a so dobreho pastyr'a lubo'cz tebi žohnowanje sa žohnowanje wobradža? Potom ma to tež twój wjekelj k'ub bheč: „Ja budu wostacž we domje teho Snjesa wěcznje“. W Božim dom'e bē Israelska hēbi swóeho towarštw'a i Bohom wošebje wěstj. Tež pola naž so czi, kiž pod wusnacžom steja: „Tón Snjes je mój pastyr'", naj-swěrnischi kemscher'o. Jesuž kam pač je naž, tež na drugi Boži dom pokosal, kiž i rukomaj sežinjeny njese, ale kiž je wěczny we njebjehach: „W mojego Wótza domje je wjele wobhdenjom. Ja du tam, wam městno pschihotowacž“. Pod jeho pschiryczom k'měny kóždemu nowemu dnjej stroschtni nap'checzitwo hieč, ale tež potom, hdž wón naž na posledni pucz psches czemny dol kuzjereže wotwoła, i wutrobnyj dowěr'enjom na jeho k'ubjenje hladacž: „Moje wozny k'lyšcha mój hlób; a ja je snaju; a wone du sa mnu. A ja dawam im wěczne žiwjenje; a wone nihdy kónz njewo'nu a ničto je i mojeje ruki njewutorhnuje.“ Potom so žyle dopjelni: „Ja wostanu w domje teho Snjesa wěcznje!“ Samjen.

Matheja 11, 28.

Hlób: Njebudž sparna moja duscha.

Wjeczeč Boža, wotkasana — sa naž k'udych hrěschnikow, — budž nam i Boha žohnowana. — S Božich swjatych njebjehow Khrystuž pschidže do swěta — a naž i Bohom wujedna, — sa naž w'chēch so woprowasche, — na so wsa w'chē hrěchi nasche.

S hnady Božej nowe ranje, — nowy džen nam se k'hadža. — Nad nami ma spodoban'e — Bóh Wótz Jesom Khrysta dla, — smili so na s'hubjenych, — w hrěchach jatych, skazenyh, — i jastwa, i žuda wotwobodži, — prawych czini naž Esyn Boži.

S wutrobu by žadal hēbi — swojich i blidu s'romadžicž; — Jesu, ja bym pschichol k tebi, — mje chžyl i nowa wobhnačicž, — hnadu sa hnadu chzu bracž, — wjeczeč twuju wužiwacž; — cziť mje hošča dostoneho, — potutnoh' a wěrzazeho.

Snježe Jesu tvoje cželo — dušhu hlódmu nap'gēzi; — tajke moje dla by dželo, — prózu mēl, so der'e stej — nětko so mnu na wěczne, — hdž mam hrěchow woadacže — prawdoseč, kiž pschid Bohom plačzi, — k'ublo kiž naž wobohaczi.

Snježe Jesom Khrystje tvoja — swjata krej s'žerž, pošhl'a mje, — wobnoš tak, so duscha moja — i tobu wěcznje žitwa je. — Wěru, lubo'cz wobradž mi, — pomhaj k wěcznej s'božnosczzi; — tam eže wěcznje k'hwalicž budu, — tam mje dowjedž k twójom' ludu.

Twój lud, tvoje herbstwo swjate — cziť naž w'schitlich Jesužo; wobradž tvoje dary kražne — nam, ty swěrnj Sbožniko, — narod twój we k'udobje, — cžerpjenje, k'chiz, wumrjecje, — hor'estacze k njebjutspicze. — Daj nam wěczne derjehicze.

Jesu, dožne pišmo moje — i tvojej k'rwju by wuhafnyl, — sa mje žiwjenje dač swoje, — so bych wěcznje s'božny byl. — S žyle; duschu, wutrobu — tebe k'hwalicž, cžesczicž chzu; — woppor swjaty twój to cziť, — so bym i hnady wěcznje žitwi.

Žiwjenje by ty nam pschinjel, — swjaty k'hlēbje žiwjenja — D so mohł si k'walbu pschinjelč — mój duch, moja wutroba. — Pschicž do dušhe mojeje, — daj mi wěczne žiwjenje — swojoh' cžela a k'rwje swjatej — do dušhe tej hlódmnej, lacžnej.

Dofelž cželo a krej swoju — ja mje dač a pschelal by, — dha k'lyšch, Jesu, proštwu moju: — so byl tvojej k'ak'lužby, — kotruž ty mi dobnl by, — tež ja wěcznje dželomny, — wužiwat tu wjeczeč Božu — si cžesczi tebi, k mojom' božu.

Jesu, cziť mje džeczo Bože, — i kotrymž wěcznje derje stej, — si eže wěcznje k'hwalicž móže — w pschi swjatej njebjestej. — Wuk'lyšch moje modlitwy — w'schitte mje žitwe dny. — Tebe w wutrobi chzu nožyž, — eže wo hnadu, pomoz prošecž.

Wjele chzu ja tebe prošecž, — so by wjele nadač mi; — mje chžyl na wutrobje nožecž, — we w'chēj nush pomhacž mi; — h'chēže bym tu we žusbi, — hdžež so takle hušto cžmi. — Hdž pač jenož mam ja tebe, — dha mje nuša njehjebje.

To mi tvoja wjeczeč swjata — byla s'božne l'kars'two, — Boži mēr, trošcht, hnada data, — to mi spožč, mój Sbožniko; — sahej moje rany w'chē, — daj mi hrěchow woadacže, — wěcznu s'božnoscz Božich džeczi — w njeb'u Božej wěcznej hēdzi.

Jesu, tvoje wotkasanje — dušhu i tobu s'jedno'ža, — tvoje „kam so“ woprowanje — nam tu s'božnoscz warbotwa! — Skaf je psche wscho s'božowna — duscha, kotraž tebe ma! — k'hwalicž budže tvoje džitwy, — kiž by takle dobročitwy!

Žejno Bože, cžiste, swjate, — Žorlo wěcznoh' žiwjenja! — „sa naž“ tvoje cželo date, — je krej tvoja pschelata. — Daj nam w tvojej hnadže ro'cz, — we nej mamj w'chēho došč. — Luboscz swjata w'schekomózna, — tvoja mōz je w k'labych mózna.

Kiž psches mēru cžinicž móžech — psche wscho, wo cžož prošny — hrěchi nasche sahubjuesch, — budž něti nami w'schitte dny; — dač, so tvoje stawy k'my. — plody wěrnej potuty — pschijnjehemj we prawdoseči — tebi k cžesczi, k wjekeloczi.

D ty luboscz psche w'chē mēru, — moja by a wostanjesch, — sa mje starasch so tak swěru — a mje takle lubujesch! — Ja so i nowa podam czi, — wjedž mje bliže k s'božnosczzi; — tvoje swjate wotkasanje — dač mi s'božo, žohnowanje.

Jesu, twojoh' swjatoh' ducha — daj nam i njebjeh' bohacže: — wutroba, duch, cželo, duscha, — wscho budž tebi swjeczene. — Pschicž k nam tvoje kralestwo, — žohnuj tvoje k'chescžan'stvo. — Wjedž naž ty se swěta s'chēho — dom do raju njebjesteho.

Snježe Jesu, našcha hlowa — pomhaj nam i toh' hubjen'stwa, — i teho hrěschnoh' k'mjertnoh' dola — do twóeho krale'stwa. — Ty by nascha nadžija — w nush, w strasche k'howanka! — Tebe so my džeržecž chzemj, — i tobu s'božnje k njebju džemu.

Pschichod sozialistiski.

„Sozialistischer Erzieher“ pišche 31. dezembra s'andženeho l'eta mjes druhim wo „s'jedno'žen'stwach džeczi“. Schto to je?

„Sindergemeinschaften“ to po němskim rěka a wosnamjenja sje-
noczenstwa abo wustawy, do kotrych maja so w nowym sociali-
stiskim stacije wschě džěczi sthacaj, wschě, pšchetož w žanej křowjby
njedyrbi džěczi wostacaj, a křowjba dyrbi njewotwiřna bjez wot
džěczi a tak džěczi w tajkich sjeđnoczenstwach wot křowjby. Pšiche
so w nasponujenym lopjenku něhdže tak: Woczehnjenje džěczi
a sataranje i zyrubu dyrbi njewotwiřne bjez wot jenotliweje
křowjby. Tole kaž sdrasćenje a pšchebyt, woboje tež wulzy wažne,
pšchemofnu sjeđnoczenstwa džěczi. Potajkim sawostanje sa dom
jenuž hospodarjenje staršchju. Potajkim by to njerořom byl, so
so jenuž pšchego dweju dla woskebite privatne hospodařstwo wje-
dže. Potajkim dyrba so tež hospodařste potrebnosće staršchich
sarjadowacaj a na jnym městnje sjeđnoczicaj, (organizowacaj a zen-
tralizowacaj so to praji). Potajkim by macaj zyle njetrebna byla,
jeli so pomolanje nima a w nim njedžela. Zej do zyla nicžo nje-
wostanje hač so dyrbi, dyrbi w pomolanju džělacaj. — To rěka:
S džěczi won se křowjbow do sjeđnoczenstwow džěczi !!, macaj
pak nuts do fabrik !! To tež jedyn pšchichod. Jeho njeno je
njerořom a hiččeje wjazh!

Schtož činiš, dha wopomú kónz.

(Sirach 7, 39.)

W jenej wšy běchu tšjo mužojo, kiž so rořtwětleńi a mudri
mjenowachu, mjenujzj tubleř, rěčnik a hajnik. Čzi hami djer-
žachu stajnje hromadu towarštwu, njethodžachu ke nšchi, jenie
i Božemu blidu, a janiczowachu wscho křowjate. „Schtož činiš,
dha wopomú kónz“ (Sir. 7, 39.) džěsche starj hajnikowj nan
jemu njedželu, jako won stanywšchi křowje nawoči (brjlu) do
biblije položi. Čzi tšjo so jemu křowjachu, a hdyž so sažo wi-
džecaj da, hanjachu jeho. Mlody hajnik wotměwšche hojntwu
na njedželskim dnju; rěčnik ředžišche sa řudniřkim blidom na
njedželskim dnju, a tubleř ředžišche, pijesche a hrajesche zylj nje-
dželski džěń. Starj hajnik njedšche so jim wjazh widžecaj; won
so nochyřche wot nich dale hanicz dacaj. Po někotrych lětach bě
so mlody hajnik se wšy řhubil; won bě njekřowěnosće dla wo-
čelcaj a řluzbu pšchichol; tón rěčnik bě wopacžnych piřmow dla
w jasťwje, a tón tubleř bě wuczahnyř, jako bě křowje tublo pšche-
činiř, a ničto njewjedžesche, hđže.

Duž pšchidže tón starj hajnik njedželu wječor sažo do to-
warštwu. Rěč pšchidže na tych řjoch a na bibliřke wuprajenje,
i kotrymž bě tón řchěđžiwz i towarštwu wustupil: „Schtož činiš,
dha wopomú kónz!“ a da řebi bibliju podacaj, a čitashche jim
psalm 37, 34. 35. a džěsche po tym: „Wj jich mudrych mjero-
wšchje, ale woni jo njeběchu, woni běchu řařlepeni a njemudri
ludžo. Tón je mudry a rořtwětleńy, kiž najmjeneje řřěřchi, a kiž
ma ľubosć i řakonjei teho řnjeřa.“

Zyrfej a řtat.

Wopředni pokutny džěń je so řwječil a dořwječil bjes řakon-
řteho řařita. Po powječžach i městow a se wřow njeje so řwje-
džěń řařil, je so wot jich wjele řobuřwječil. Wjele wšchaj bě
jich pšches řařniřtwu a wěřte džělo wot Božich řluzbow, i naj-
mjenscha dopoldniřchich, wotdžeržaných. Ze to ředyn wulzy nje-
pšchidžny njedostaj tajkich řwjedženjow, kotrež řu i dořom džě-
řawe dnj. Nadžikomnje budže tuto zyle řařchenje dořjadowane
přjedy hač sažo tajki řwjedženj pšchidže. W řebje bě tež řchula
we njewěřnym, řchto ma činič, i najmjenscha, řchtož džěczi na-
řtupa. Pšch po dže bu řnate, o je so řultuřkowne řnisterřtwu sa
to wuprařilo, řchtož je tež w řakonju řařžene, řo maja starřchi a
jich řařtupjerjo prawo, řchulřke džěczi na tajkich dnjach do Božich

řluzbow řobu wřacaj. Po tym bychu čzi wučerjo njepřawo měli,
řotřiz řu i pjenjeřnym řhostanjom hrořili, jeli so do řchule nje-
přchidnu, řaž tež starřchi, řotřiz džěczi domach řchowachu a i nimi
do Božeho domu njedžechu — jeli so by tole rořjařjenje prawo
byle, řchtož pak drje džěka hiččeje njemóžesč sa wěřte pšchicaj,
dořelž horjeřa a deřech wjele njeřařnosće, niz jeno we tutych a
podobnych pšchjenjach ale tak nimale wšchěch. A i tomu tu tež
na pšchesjednosći pobrachuje, tu řař, tam hinař, — to hnydom
tež sažo we zyrřwinřko-řchulřkich pšchjenjach pšchicaj hdyž řu-
biřki a řudniřki řchulřki wotřeř, pšchicaj dwaj řuřkodnaj,
přchirunjesč. Tola, nadžikomnje řo, so w tym wšchěm dřeheho
do řakamy, a to niz jeno řubjeřšcheho! —

Řařki řrajny řejm so i zyrřwinym dořhodami řaběra řa-
čizř, kotryž řultowj řnister řam pšchicaj, bě i wozřami pšchicaj
řotowanj; i tych 4 družin řawřow, řotrež bě řamo tež wřchnosć
hač dořal sa móžne měla, běchu wšchě hač do jeneje wotřihane.
To je dořhodny zyrřwinřki řawř. Řařon bu wubjerřej pšchepo-
řakamy. Čchto řo i nim řtanje, nadžikomnje bōřř wōhřadamy.
Pšchi tutym jnym řawřu wěřo wostacaj njemóže, hižo řehodla niz,
dořelž řo řařki řařon jenuž pšchicaj, so by njepřchecželam zyrř-
wje i pomozu byl pšchi agitaziji sa wustup i zyrřwje. Dořelž
widja, so wšcho wolanje a řchžuwanje sa wustup řo řubjenje
přaczi, t. e. so jich poruřo tej wulřej řarje jenuž mařo wustupi,
řpřtupa woni dřehe řředki. Duž dyrbi řo zyle zyrřwine řawanje
jenuž na jedyn řawř položicaj, kotryž tež woskebje džělaczerjo řa-
čžuja, a to dyrbi řo potom sažo sa řchžuwanje sa wustup wuřicaj.
Wj widžimj, njepřchecželjo zyrřwje wjedža řebi pomhacaj; nje-
wjerčžich řo řař, w řerčžich řo nawopaj. Tola na wšchěm po-
řředku njeřku ani njepřchecželjo zyrřwje ani řultowj řnister
řam řařon a řařonřawarjo — hačřunje wot tuteho řamj wu-
řas řamj, so řeho řěńjenje přaczi, řař dořho hač je řnister —
ale dřeř, pšchede wšchěm tōń jedyn, kiž wšcho wjedže a wodži,
tež Řařku, bryńjesč řo wona abo tola jeje wōdžerjo hiččeje bōle
wōbāřali pšchecžiwu řařkemu wōdžerjei a wjedžerjei: Bōh.

Zyrřej dyrbi řo w pšchjenju řawřow přozowacaj tež wo
jedyn řawř na řlowj, a to hižo řehodla, so njeby řo tym hořilo,
řotřiz na jenej řtronje zyrřwi niz řo přacziř nochžedža, na dřehej
pak tola wustajenja a řluzby zyrřwje wuřija. To řo řam řtawa,
hdyž muž i zyrřwje wustupi, křowjbnj pak niz; řyla křowjba nje-
přaczi, řaž to něřle je, řane zyrřwine řawř, potom by to dyr-
řjala. Wěřo, njepřchecželjo zyrřwje řo tu wōbāřaja i možu.

Dořjadowacaj pak řo tuta řyla wěř do řyla njehodži přjedy,
přjedy hač njeje džělenje řtata wot zyrřwje wuprařene. To
wono njeje hiččeje, a hdy budže, ničtōń njawě. Duž tež Řařka
njerořbudži, njech to tež řad by, ale wulřostatny řejm (Reichřtag).

Ředojta řtudžen.

Bě to w řěčje 1910 a to w řalmazijřkim řraju pšchi řdria-
řiskim řorju. Tuto je jedyn wotdžěl řřřjedžnokřrajneho řorja
mjes řtalřkej a řalkanom. řam čehnjesche na jnym řara
horřym dnju řunija nimo řěřta řrau přořession. Bě to na
300 řudži řkōńzo paleřche; řamjēńny pucž bě řehřiwj! Řihđže
řona řapka wōdy. Čchije řuche. řačřnosć wjetřcha a wjetřcha.
řutniřowarjo čerřja bōle a bōle.

Tu pšchidžže jich pucž hač i řtudni, řotraž „řkote řōřlo“
řěka. Ze to řtudžen, řotrež wōda řchwāřla a dřeheho dla njeje
i pčzu; řmjerđži tež řtudžen wuhřadawřch, wāřichu řo pč-
niřowarjo i nje, so bychu řo napili. řtrařnik, kotryž měřesche
řtudžen řtrařowacaj, řtupi jim napřchēřiwu a wōbāřasche jim
i možu. Tola řudžo řo řaž džiwj na njeho wāřichu a wōbāřa-
řeho řařlōchu. A pšchicaj! —

Mnoho putnikowarjow sthori; woda bē jich sajēdojczila, nē-
lotsi i tutych semrēchu. 50 i nich pať bu mordastwa dla wob-
storženych, saħudženych, khostanych.

Tať dalšo tutu powjesej! Je to w'cho? Ssh tať njeledž-
bliweho ducha, so njeptny, so czi tuta powjesej wjaz powjedžicž
chze. Njejsu kwēta džeczi runi tym putnikowarjam? Njeptaju
woni lačžoicž kwojeje dušče spokoicž, pijo se wšchēch možnych
studnjow, se studnjow tež, pšched kotrymž stražnik stejo wobara:
studnje hrēcha to su a jeho žadosaje a wješela. Sa nēczim žedži
ho lōžda dušča; jeje najhľubšche žedjenje je to po Wosy. Wōtz
Augustin praji hižo: „Mascha wutroba je njespokojna w nami
doniž pokoja nima w Wosy“.

A tōn stražnik pšched studnju? Szwēdomje to je. Wono
wobara. Tať nēkolny jo sadaji, salkōje, so by wonēmiko. S tym
pšchihotuje kebi cžlowjeť pať ħudjenje a ħmjercž. —

A pašion połaže czi hišchže jeneho stražnika: Jesuša Šhry-
stuša. Njeje jeho moriť saħlepjeny lud, pšchihotujo kebi ħani
ħmjercž? A w našchim cžahu? Njemori lud Jesuša Šhrystuša
pšchezo jašo i nowa, so njeby pšchezo pšched ħobu mēť stražnika
a pominarja, kotryž jemu — po jeho mēnjenju njetriebawšchi
a njeľubje — wobara! A njeħrbi tu bječ scžēħwōť tōn ħamħny?
Khostanje, ħmjercž!?

Sbōžni su czi, kiž su cžisteje wutroby.

Cžista wutroba
Je ta rōžicžka,
Kiž na lōždym pucžu kčēje,
Hdžež ħo Woža ľuboscž ħmēje,
Hdžež ħo ľjednocža
S wēru nadžija.

Cžista wutroba
Je ta studnicžka,
Kiž nam dawta mōž a ħľnosčž,
A dobrym skutkam prawu ħwērnoscž,
A we ħōrkoscži
Dušchu wōľšchewi.

Cžista wutroba
Je ta ħwēřdžicžka,
Kiž we cžmowej ħmjertnej nožy,
Hdžž nam jańdu našche možy,
Miķu jaħnosčž da
Na pucž do njebja!

Cžista wutroba
Eskōdke spanje da,
Hdžež ħo sprōžnym i cžežkim džēli
Kiž ħmy tudy džēlacž mēli,
Sħmjercž nať powōľa
A mērej do rowa.

Cžista wutroba
Wjedže do njebja,
Wħchi nať pšchi Wožim trōnu,
S njesachōdnej kraħnej trōnu.
Cžista wutroba
Wēcznu ľbōžnosčž ma!

S blisťa a i daloka.

Studentojo drje ħu ħobu czi, kōtšiz najcžežšcho scžēħwōti a
cžeže wōjny sačuwaja. Sčtož nowiny piħaja a sčtož ħewal
šhonimy, podawta nam srudny wobras wo jich žiwjenju a wo
jich wobstacžu. A tola kebi pruški minister finansow wot mini-
stra kulta žada, so mēla ħo pľacžina i kollegije, t. r. sa wōšwucžo-
wanje studowazyh, tať powyschicž, so je pjecž kōcž tať wulka kaž
do wōjny. Podomnje maja ħo wšchē druge pľacžiny, kotrež ħu
studowazym ħewal pšchi uniwercije napōložene, powyschicž. Tute
pienjeň pať njedostawaju wuczerjo a tež niz uniwercita, nē —
stat! Wbohi stat — wobosy studentojo! Je drje cžežko prajicž,
sčto je bōle wbohi, hačž stat abo studentojo. Žich wjele studen-
towa nima nēťle telko pien'ēs, so by ħo kaž ħo pšchihľubšcha žiwiko,
a nēťto to! Stat chze wēdomoscž, wuczenoscž wuhľōdnicž,
moricž, so by potom cžim lōžcho po ħwojim žitoy bječ moħi! So
runje i tutym kebi ħamemu wobstacže kať a nowy postup hačži,
to njespōjnawa, abo ħnadž tež spōšnawacž nochze —

Ssynoda našcheje ewangelskeje zyrkwoje seřidže ħo i nowa
w tutym tndjenju ke kōtkemu poħdjenju; smēje woħebje jednacž
wo sařonju wo zyrkwinyh sařtojnifach. Wjetšche a waźnišche
džēla wo zyrkwi a jeje sařadowanju smēje w dalšich poħedže-
njach, posdžišcho ħo wotmēwazyh, dokonjecž.

S ħodžija. Njedželu Reminicere, 20. mať. rōžka, ħwoje-
cžeche i. sarať Ričhižan žadny ħwojedžen, ħwōj 40 ľetny sařtojniski
jubilej. Je 40 ľet, so bu 20. mať. rōžka 1881 w Kamjenzu sa
duchowneho wuħwjeczeny. Dwē ľecze po džišcho, 13. wulkeho
rōžka 1883, pšchindže sa kaplana do ħodžija, hdžež bu po Žmi-
schowej ħmjercži 1898 i sarařonju. Woħadni a drusy ħu knješa
jubilara pocžeicžili; tež my jemu na tutym mēstnje wutrobne
ľbožopsche je wuprajamy Wōħ i Wami! — S tutym pšchecže-
mi ľjednocžamy ħawny wutrobny džal w jich wjele mjenje, džal
knješej sarařej jako redaktorej našcheho „Missionškeho Wōħōla“
a našcheho „Pšchedženaka“, i kotrymž wōn mēħaz a mēħaz, ľeto
a ľeto nať Sserbow swjeħeluje a wobohacžuje, jeju nam poda-
wajo w ħerbicžinje, kotraž i ľuda i ľudu rēčži. Njech našchi Sser-
bjo nēť i tutomu je ħľowami wuprajenemu džakej pšchidaja džal
i tym skutkom, so do ħwojich domow wšchēch kebi witaju tuteju
ħerbicžuju towaršchow: „Missionškeho Wōħōla“ a „Pšchedženaka“!

W Lubiju wotmēje ħo sčtwōrtk, 10. mēřza dopōkdnja 1/2 10.
hodžiu we woħadnei sali pšchi wulkej zyrkwi šhromadžisra, w ko-
trež budže ħo w smutskownym missionštwje pšchednoschowacž.
Duž je wšchēm zyrkwinyh pšchdšteicžerjam, sħladnosčž poľti-
cžena, so ħo i wulkim a wobšchērnym džēlom smutšneho mission-
štwā bliže seřmaja; tola tež pšchecželjo tuteho missionštwā smēja
sħladnosčž, nēčto drōbnišche wo nim šhonicž, woħebje wo jeho
nētcžišchej wulkej nuň, kotruž dħrbimy pomħacž wōľštronicž.
Womħamy tať tola zħlemu ľudej a ħwojej zyrkwi woħebje.

P o r j e d ž e ň i k a: W cžihle 9 stej na stronje 35 napisħnje pšche-
mēnjenej, sčtož chžgli cžeřcženi cžitarjo samolwicž.

S i s t o w a n j e: Wšchēch knježich dopiħowarjow našcheho łopjen-
ka prořchu naleźnje, so bħaju ħwoje nastawli a džēla
najpōldžišcho tať wotpōplali, so mōža tute i naj-
mjenscha wutoru prjedy w cžihchcžerňi bječ. Njeřtanje-
li ħo to, jatwinu'a ħo njeľube sařomdženja.

— W. M. w A. sa Judica. — D. w B. sa Palmarunt.

Samolwity redaktor: sarať Wħrgacž w Woħacžizach.
Cžišchēž a naklad: Ssmolerjež knihicžišchcžerňja, sap. družštwō
i wobmj. ruť. w Budyřchinje.